

ἦτον εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν λόγον, ὅστις τοὺς πάντας συνεκίνησεν, ἐκτός τῶν δύο νέων, μεθυσκομένων ὑπὸ τῆς ιδέας, ὅτι ὁ εἷς ἀνήκει τῷ ἐτέρῳ : δὲν ἡσθάνοντο πλέον ἢ τοὺς βικίους παλμούς τῶν καρδιῶν των, καὶ δὲν συνῆλθον, εἰμὴ κατὰ τὴν καθιερωμένην ἐρώτησιν τοῦ γάμου, εἰς τὴν ὁ Τασίλλος ἐσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ καταφατικῶς : καὶ ἡ κόρη ἦτο ἐτοίμη νὰ δώσῃ τὴν συγκατάνευσίν της, ἀλλ' ἐνῶ ἐτραυλιζε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς τὸ ὄνομα τοῦ νυμφίου της, αἴφνης ἔστη, ὡς ἐάν τὰ χεῖλη της ἀπεποιούντο νὰ ἐκφέρωσι φωνήν... καὶ μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, τὸ πρόσωπον βρεχόμενον ὑπὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ ψυχροῦ θανάτου, ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν ἱερέα, ὡς νὰ ἐζήτηι βοήθειαν... ἐκλονίσθη πρὸς στιγμὴν, καὶ ἐπεσεν ἀκίνητος καὶ παγερὰ ὡς μάρμαρον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἱερέως.

Ἦτο νεκρά.

Οἱ παρευρεθέντες κατὰ τὴν τελετὴν ἔσπευσαν ἐσπευσμένοι περὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς, ἡ δὲ μήτηρ ἐρρίφθη διὰ νὰ ὑποδαστάσῃ τὴν θυγατέρα, ἥτις ἦδη εὐρίσκετο εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Ράλφου, ἐνῶ ὁ Τασίλλος κλαίει καὶ ὀδυρόμενος ἡσπάζετο τὰς παγωμένας χεῖρας της, καλῶν αὐτὴν διὰ τῶν περιπαθεστέρων καὶ γλυκυτέρων ἐπιθέτων.

Ὅταν ὁ ἱατρός ἐβεβαίωσε τὸν θάνατον τῆς Ἑδίττης, ὁ νέος ἱερεὺς μετὰ σταθερὰς χειρὸς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἀποδείξῃ οὔτε τὴν παραμικροτέραν συγκίνησιν, — τὸ πρόσωπόν του ἤθελε τις ἐκλαβεῖ μαρμαρίνον, ἐὰν μικρὸν μειδίαμα δὲν εἶχε συμπτύξει τὰ χεῖλη του.

Ἡ δὲ Βέρθα, ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι ἐθεάθη ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς φλογερῶς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἀψύχου κόρης, ἄλλοι δὲ ἐβεβαίουν ὅτι δὲν εἶχεν εἰσελθεῖ οὐδ' ἐαυτὴν τὴν Ἑκκλησίαν.

Μετέφερον τὸν Τασίλλον καὶ τὴν μητέρα τῆς Ἑδίττης εἰς τὰς οἰκίας των, τοῦ μὲν πρώτου κυριευθέντος αἴφνης ὑπὸ ἔγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, τῆς δὲ δευτέρας ὑπὸ σημείων παραφροσύνης διὰ τὸ τρομερὸν καὶ ἀπροσδόκητον συμβάν.

Ὁ Ράλφος δὲν ἐγκατέλειπεν οὐδὲ στιγμὴν τὴν νεκράν, ἥτις φέρουσα τὴν νυμφικὴν ἐσθήτα καὶ τὸν ἐξ ἀνθέων λεμονέας λευκὸν στέφανον περὶ τῶν ξανθῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς της, καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους της ἐφαίνετο ὑπνώττουσα ἥρεμον καὶ ἡσυχον ὕπνον.

Ὁ παιδικὸς της φίλος διῆλθε τὴν νύκτα ἀναγινώσκων τοὺς νεκρωσίμους ψαλμούς· ἀλλὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ φωνὴ του ἐξησθένει καὶ κατέληγεν εἰς τι ἀκατανόητον, — τότε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὑψωμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, μὲ βλέμμα μελιχρὸν καὶ γλυκὺ, ἐφαίνετο ὅτι ἠκολούθει σκέψιν, ἥτις ὑπεμειδία εἰς τὸν μυστηριώδη κόσμον τῆς φαντασίας, εἶτα κύπτων πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ἑδίττης ὠμίλει μετὰ φωνῆς παλλούσης ἐξ αἰσθημάτων, ὡς ἐὰν ἡ κόρη ἤθελεν ἀκούσει τὰς λέξεις ταύτας· — ἐψιθύριζε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἦσαν ἤδη ἡνωμένοι ἐν τῷ οὐρανῷ... ἔλεγε πρὸς αὐτὴν λέξεις πλήρεις ποιήσεως καὶ ἀγάπης, καὶ τὸ πρόσωπόν του κάθυγον ὑπὸ

δακρύων εἶχεν ἄλλον ἔκφρασιν, ὁμοίαν τῇ τῆς ἀτυχοῦς νεκρᾶς...

Ἡ παραφροσύνη ἐξηκολούθει οὕτω ὁλοκλήρους ὥρας... αἴφνης ὁ Ράλφος ἀφυπνίζετο ὡς ἐγείρομενος ἀπὸ ληθάργου, — πολλὰκις ἔφερε τὰς χεῖρας αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τότε τὸ δωμάτιον ἀντήχει πάλιν τῶν νεκρωσίμων δεήσεων.

[Ἐπεται συνέχεια].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Καὶ δὲν ἦτο τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐκ πρώτης ὄψεως κατέκτησε τὸν ἰσχυρὸν ἐκεῖνον χωρικὸν τὸν καλούμενον Ἰωάννην λὰ Βιλλωδαί ;

Ὑπηρετρία !

Αὐτὴ ἡ θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν τὸ θαυμάσιον πλάσμα, τὸ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν πάντων.

Τί ἡδυνάτό τις νὰ ἴδῃ τελειότερον, τοῦ ὀρειδοῦς προσώπου της, τῶν λεπτῶν χαρακτηρισμῶν αὐτοῦ, τῆς ἀπαλότητος τοῦ δέρματος της, τοῦ ὠχροῦ καὶ χνοῶδους ὡς βελούδου !

Καὶ τί εὐκαμπτότερον τοῦ ἀναστήματός της !

Ὑπηρετρία !

Ἡ λέξις αὕτη ἀντήχει εἰς τὰ ὦτά της, ὡς βόμβος ζωοῦ τινός ἢ ὡς ὁ συριγμός τοῦ τριγωνοκεφάλου, ὅστις ἐθανάτωσε τὸν πατέρα της.

Καὶ τὰ χεῖλη της ἐξηραίνοντο ὑπὸ τῆς διψῆς τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τῶν ἐχθρῶν των οἵτινες ἐθρίαμβεον !

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ !

Σκεπτομένη τοῦτο, συνεσπειροῦτο πρὸς ἑαυτὴν ὡς ὅφει, ὅστις περιτετυλιγμένος εἰς τὴν ρίζαν ζαχαροκαλάμου, καθεύδει ἔτοιμος νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῆς πρώτης παρουσιασθεσομένης λείας, διστάζουσα ἐκ τῆς ιδέας τῆς ἀδυναμίας της.

Εἰκοσαετίς μόλις, εὐρίσκετο μόνη εἰς τόπον ἄγνωστον, χωρὶς ἓνα φίλον, χωρὶς νὰ ἔχῃ τινα ὅστις νὰ τὴν συμβουλεύσῃ.

Ἡ κατὰστασίς της τὴν ἐξήπτε μέχρι παραφορᾶς.

Ὡς ἄλλοτε ὁ Ραβού, ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἄοπλον κατ' ἀντιπάλων ἐχόντων ὑπὲρ ἑαυτῶν τὰ πάντα, καὶ δυναμένων νὰ μειδιάσωσι μειδίαμα οἴκου εἰς τὰς ἀπειλὰς της, αὐτοὶ οἱ πλούσιοι, οἱ ἰσχυροί, οἱ ἔχοντες παλάτια καὶ ἀναριθμήτους ὑπηρετάς ὅπως τοὺς ὑπερασπίσωσι.

Ἐνῶ αὐτὴ, ἀφότου ἡ μήτηρ της ἐτάφη εἰς ἀφανὴ τινὰ γωνίαν, κοινοῦ κοιμητηρίου,

εὐρέθη μόνη ἀπέναντι τῶν φοβερῶν πιέσεων τῆς πενίας.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἠννόησεν, ὅτι ἐν τῷ λὰ Βιλλωδαί θὰ εὐρίσκετο σωτήρα.

Ἀλλὰ τὴν τοιαύτην σωτηρίαν ἀπέστεργε.

Ἡννοεῖ βεβαίως, τὸν ἔρωτα τοῦ χωρικοῦ ἐκεῖνου καὶ ἐβλεπεν, ὅτι ἐν αὐτῷ ἤθελεν εὐρεῖ δουλὸν πάσης θελήσεώς της, διότι κατεβίβαζε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸ αὐτῆς καὶ ἡρῳθρία ὅλος, ὡς εἰ ἅπαν τὸ αἷμα τῆς καρδίας του ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἀλλ' οἱ χαρακτῆρές των ἦσαν τότε ἀνόμοιοι.

Αὕτη σύζυγος τοῦ λὰ Βιλλωδαί !

Ἀπὸ τῆς κυριότητος τοῦ μεγαλοπρεποῦς κτήματος τῶν Καρδένας νὰ καταντήσῃ ἀγροκόμος οὕτως εἰπεῖν Νορμανδῇ !

Ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς μαρκησίου δ' Ἀρτάν δι' ὃν τόσῳ ὑπερφηανεύετο ἄλλοτε, ὅτε ἐβάδιζε στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του, νὰ καταντήσῃ σύζυγος ἀνθρώπου ἐπιστατοῦντος ξένον κτήμα !

Ἀδύνατον !

Καὶ ἔδρακε τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐκ πείσματος.

Ὁ λὰ Βιλλωδαί ἡδύνατο νὰ ἦναι ὑπηρετῆς της, ἀλλὰ σύζυγός της !

Οὐδὲ νὰ σκεφθῇ ἤθελε τοῦτο.

Καὶ ἐπροτίμησε τὸν θάνατον τῆς τοιαύτης τύχης τῆς ὁποίας τὴν πικρίαν ἀπέριπτε πάσῃ δυνάμει ἡ καρδιά της.

Καὶ ἄς τὸ εἴπωμεν, καὶ τοι σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ της, οὐδόλως ἠγνωνόμει αὐτῷ.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί ἐπίμονος ὡς πάντες οἱ Νορμανδοὶ χωρικοί, ὠφελῆθεις τῆς συγκαταθέσεως ἦν ἐν στιγμῇ πυρετοῦ καὶ ἀπελπισίας παρεχώρησεν ἡ νευροπαθὴς κόρη, τὴν ἀπέσυρεν, ἀπὸ τὰς ἀγωνίας τῆς πενίας ἐν ἣ παρεδαίρετο.

Ἐπλήρωσε τὰ χρεῖ της, ἡγόρασε τὸ γήπεδον ὅπου ἡ μήτηρ της ἐτάφη, ἡγειρεν ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν μαυσωλεῖον καὶ ἔφερεν αὐτὴν ὡς ἤθελε φέρει μικρὸν παιδίον ἀνῆκον εἰς αὐτόν, τὴν ἐγκαταλελειμμένην νεάνίδα, ἥτις εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἀφαιρέσει τὴν ἐλευθερίαν τῆς θελήσεως, καὶ χάριν τῆς ὁποίας πρὶν ἢ λάβῃ παρ' αὐτῆς τὸ ἐλάχιστον δαῖγμα στοργῆς ἢ τρυφερότητος ἤθελε χιλιᾶκις κατακοπῇ ἐν ἀνάγκῃ ἢ ἤθελε κατασυντριβῇ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἀλευρομύλου.

Ἡ παρὰ τῇ θείᾳ του κόρῃ αὕτη, τῷ ἀνῆκεν ἐπειδὴ τὴν ἔσωσε !

Ἐκεῖ ἐστηρίζετο ἡ λογικὴ του.

Δὲν τὴν εἶχε περισυλλέξει ὡς ἀληθὲς σύντριμμα ναυαγίου ;

Ἡ οἰκία τῆς θείας Ὡμπερτίνου ἐξελέγη ὡς ἄσυλον κατὰ πάσης κακολογίας, ὅπως ἐν αὐτῇ τὴν περιποιηθῶσιν ὡς νὰ ἦτο ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας της.

Ἡ θεία Ὡμπερτίνου ἀντέστη κατὰ τύπος, ἐβλασφήμησε τὰς ἰδιοτρόπους ὁρέξεις τοῦ ἀννεμιοῦ της καὶ ἐπὶ τέλους κατέστη ἡ νοσοκόμος τῆς Μαρίας-Εὐαγγελίας.

Μαρία Εὐαγγελία ! Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἐκτύπα καλῶς εἰς τὰ ὦτα τῆς θείας Ὡμπερτίνου. Εἰς ποῖον τόπον ἐβάπτιζαν οὕτω τὰ παιδιὰ τους !

Ἐν τούτοις, ἐν τῇ ἀγαθότητί της, ἡ πτωχὴ χήρα κατὰ βάθος συνεκινεῖτο.

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς κρεοῦ παρ' αὐτῇ, ἐν τῷ ὥραιωτέρῳ ὡματίῳ τῆς, τῷ ἔχοντι τοὺς τοίχους ἑμπεπετασμένους καὶ ἐν τοῖς παραθύροις παραπετάσματα, ἡ Μαρία-Εὐαγγελία εἶχεν ἤδη λάβει θέσιν ἐν τῇ ἀγαθῇ τῆς καρδίας καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἡ στοργὴ αὐτῆς ἠύξησε, καὶ ἤδη ἂν ἡ Μαρία ἀπήρχετο αἶφνης, ἡ-θελε τῇ ἀφήσει ἐπαισθητὸν κενόν.

Ἡ μαγεία τῶν σαπφειρίων βλεμμάτων τῆς νεάνιδος, ἐξήσκηε γοητεῖαν ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀγαθῆς γράϊας.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία, ἐνῶ πρὸ μικροῦ ἔτι οὔτε ν' ἀκούσῃ ἤθελε περὶ τοῦ γάμου ἐκείνου, ἤδη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι μόνον ἐνὸς ὀνόματος ἠλλαξε γνώμην.

Μετὰ τὴν σύντομον συνομιλίαν τῶν δύο γυναικῶν ἐπῆλθε σιγή.

Ἡ Μαρία προφασισθεῖσα ὅτι νυστάζει, ἐκλείσσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐπροσποιεῖτο !

Ἐν τῷ ἐξημμένῳ ἐγκεφάλῳ αὐτῆς ἐγένετο ἐργώδης καὶ παραδόξος πάλη.

Τὸ ὄνομα τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ τὴν προσέβαλε,

Ἐὰν ἡδύνατο οὕτως νὰ πλησιάσῃ τὸν πνίσχυρον βαρόνον !

Θὰ ἦτο εὐτύχημα, ὅχι βέβαια ἀσφαλές, ἀλλὰ πάντοτε εὐτύχημα.

Μετὰ τινος στιγμῆς στραφεῖσα ἠρώτησε.

Καὶ αὐτὸς ὁ βαρὼν Γοζανδάλ ἔρχεται κάμμιαν φορὰν εἰς τὴν Ρόχην :

Ἡ θεία ὕψωσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς τὰς στοργγύλας διόπτρας τῆς, αἰτίνες τῇ προσέδιδον παραδόξον ὅψιν καὶ τῇ εἶπεν :

— Καὶ τί σέ μέλλει δι' αὐτό, μικροῦλά μου;

— Τίποτε.

— Τὸν γνωρίζεις ;

— Καθόλου.

— Καὶ καλὰ, τότε τί σέ μέλλει ;

— Εἶναι πλουσιώτατος... Σὰς ἐρωτῶ ἐκ περιεργείας... Ἀκούω παντοῦ νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ... καὶ καθὼς εἶπατε καὶ εἰς Κούθαν... Ἐχεῖ ἐκεῖ ἰδρύσει τραπεζιτικὸν οἶκον σημαντικώτατον... Ἡ θεία ἐφάνη εὐχαριστηθεῖσα ἀπὸ τὰς ἐξηγήσεις ταύτας.

Καὶ τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι ἔβλεπον κάποτε τὸν βαρόνον ἐκεῖ, διότι ἦτο φίλος τοῦ πρίγκηπος δ' Ἐλύ, πολὺ φίλος του, ἀλλ' ὅτι ὁ πύργος ἦτο εἰς κακὴν κατὰστασιν καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ δεχθῇ ξένους γιατί αὐτὸς ἦτον φωλιὰ γιὰ κουκουβάγιας καὶ ὅτι ἐκεῖ κατῴκουν ὅλα τὰ ζώφια τῆς οἰκουμένης. "Ὅτι ὁ βαρὼνς ἂν τὸν ἠγόραζε, θὰ τὸν ἐκτίζετο μεγαλοπρεπῶς· ἀλλὰ ἐπρόσθετεν ὅτι τὸν πρίγκηπα δὲν τὸν ἐμέλλε, διότι εἶχε καὶ ἄλλα κτήματα, καὶ ὅτι ἂν ἐπώλει τὴν Ρόχην τὸ ἔκαμνε ἀπὸ ἀδιαφορίας ἢ πρὸς χάριν τοῦ βαρόνου καὶ ὅχι διότι εἶχε ἀνάγκαν.

— Λαίπὸν εἶναι σθεγρὸν αὐτὸ τὸ σχέδιον :

Ἡ θεία περητῆρησεν ἐκ νέου δυσπίστως τὴν ἀσθενῆ αὐτῆς.

— Εἶσαι πολὺ περιέργη, φιλενάδα μου, εἶπε, καὶ μ' ἐρωτᾷς περισσότερα ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ 'ξεύρω... Ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ πκητήσῃ τὸ πόδι αὐτὸς ὁ βαρὼνς, εἰ πρίγκηπές μας εἶναι μαλακοὶ σὰν κρέμα καὶ ἂν φύγουν πάντα θὰ χάσωμεν.

Ἡ θεία Ὁμπερτίνου δὲν ἔκρυπτε τὴν προτίμησίν της.

Τὸ συμφέρον δὲν τὴν ἐπηρέαζε.

Ἡγάπα τοὺς ἀνθρώπους μάλλον, παρὰ τὴν Ρόχην.

Καὶ κατέληξε τὸν μονόλογόν της λέγουσα.

— Καὶ τὸ κάτω κάτω, ἄς κάμουν καλὰ.

Τὰ πράγματα ἦσαν ὅπως οὐδυσδιάκριτα.

Ἀλλὰ τί ἐσήμαινε τοῦτο ;

Ἡ Εὐαγγελία ἐκλείσσε ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρεδόθη εἰς τὰς σκέψεις της.

Εἰς τὴν Ρόχην, τίς εἶδεν ! ἴσως θαεῦρισκε τρόπον νὰ πλησιάσῃ τὸν βαρόνον Ροζενδάλ, ἀφοῦ μάλιστα ἦτο φίλος τοῦ πρίγκηπος δ' Ἐλύ. Ἐκεῖ ἴσως τὸν ἔβλεπε κάποτε ἢ καὶ γενομένη ἄλλως τε σύζυγος τοῦ λα Βιλλωδαί, ὁ σύζυγός της θὰ τὴν ἔφερεν εἰς Παρισίους, καὶ ἐκεῖ θὰ ἡδύνατο νὰ γνωρίσῃ τὸν βαρὼνον ἢ καὶ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Τοῦτο ἦτο τὸ κύριον ζήτημα.

Ἀναμφιβόλως, ὁ Ροζενδάλ καὶ ἡ μαρκησία, ἀφοῦ ἐκόρεσαν τὸ μῖσός των κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν καὶ τῆς Μερσεδές, θὰ ἔστρεφον αὐτὸ καὶ κατ' αὐτῆς τῆς ἰδίας.

Θὰ ἦτο πάλη, καὶ τότε θὰ ἐφαίνετο τίς ἐξ αὐτῶν θὰ ἐθριάμβευεν !

Ἀνελογίσθη τὸν ἡρώτισμόν τοῦ λα Βιλλωδαί αὐτοῦ, θαῦμα τὸ ὅποιον ἐξετέλεσε μετ' ἀπεριγράφτου θάρρους καὶ δραστηριότητος ὅπως τὴν σῶσιν αὐτὴν ἦτις δὲν τοῦ ἦτο ἀκόμη τίποτε.

Καὶ τί δὲν θὰ ἔκαμνε διὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ;

Ἀπὸ τινων στιγμῶν, ἀφ' ὅτου ἡ ἰδέα αὐτῇ διεγράφετο εὐκρινέστερον ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς, ἡ εἰκὼν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅστις ὀλίγας ὥρας πρίν, ἦτο διὰ αὐτὴν χυδαῖός τις καὶ οὐδὲν πλέον, ἐμεγαλύνετο ἐνὸς πινόν της καὶ ἐλάμβανε τὸ σχῆμα Παλεδίνου ἢ καὶ ἱππότου ἐτοίμου εἰς πᾶσαν θυσίαν.

Καὶ ἔπειτα τί ἡδύνατο νὰ πράξῃ.

Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ· καὶ ἀφοῦ ἀπαξ ἀντίκρυεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν θάνατον, δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἀτενίσῃ ἐκ νέου.

Ἐφροεῖτο.

Δὲν ἀνευρίσκει τίς κατὰ βούλησιν τὸ θάρρος.

Δὲν εἶχε λοιπὸν ἢ δύο μόνους ἐξόδους, ἐκ τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ τὴν μίαν.

Πολὺ ἀφελής, καὶ μὴ γνωρίζουσα τὰ ἦθη μὲν, ἠγνόει ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι. Ἀλλως τε ἦτο, καὶ ὑπερήφανος καὶ λίαν φιλότιμος.

Ἐπρεπεν ἢ νὰ ριθθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν θαλάσσαν, ἢ νὰ δεχθῇ, ὅτι ὁ ἀγροκόμος τῆς Ρόχης ἐφλέγετο νὰ τῇ προσφέρῃ ἀφιερμένη εἰς τὸ πεπρωμένον.

Ἀποθνήσκουσα ἄφινε τὸ παιδίον ἐλευθερον εἰς τοὺς ἀντιπάλους αὐτῆς.

Ἐνῶ ἂν ἔζην, τίς εἶδε ;

Θὰ ἐπάλατιεν.

Καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ σκέψει ταύτῃ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστραμμένοι πρὸς τὸν τοῖχον, ἐξέπεμπον ἀστράπας ἀγρίας.

"Α ! Ἐὰν ἡδύνατο ! Ἐὰν συνήντα ποτὲ εἰς τὸν δρόμον της, τὴν ὑπερήφανον μαρκησίαν, πῶς θὰ τὴν κατεπάτει ! καὶ τὸν υἱόν της, τὸν νόθον ἐκείνον, ὅστις τὴν ἐκλείπτε, μὲ ὅποιαν εὐχαρίστησιν δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε

νὰ πάσχη, καὶ νὰ πάσχη μόνον ἐξ αἰτίας της !

"Α ! ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατόν !

Καὶ ἄγριαί σκέψεις ἐθασάνιζον τὸ πνεῦμά της.

Ἐκείνη δὲν ἠγάπα τὸν Ἰωάννην λα Βιλλωδαί.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ; ὦ ! ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ ἡσθάνετο, ὅτι εἰς ἐν νεῦμά της, εἰς ἐν μειδιάματά της, θὰ καθίστατο δούλος καὶ τῶν ἐλαχίστων ἰδιοτροπιῶν της !

Καὶ αἶφνης ἔλαβεν ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ συγκατατεθῇ !

Κατόπιν θὰ ἔβλεπεν !

Καὶ ἐνῶ ἐσκέπτετο οὕτως, ὁ θόρυβος τῶν σανδαλίων, ἅτινα ἡ θεία Ὁμπερτίνου ἀπηγόρευσε ν' ἀκουσθῶσι τοῦ λοιποῦ, ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα καὶ μάλιστα ἀνεπιφυλάκτως.

Ἡ θεία Ὁμπερτίνου ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σανδαλοφόρος εἰσῆρχετο καὶ τῇ ἐφώνησε διὰ τόνου ὀργίλου καὶ στρυφνοῦ :

— Τί τρέχει, Λωνή ;

Λωνὴ λέγουσιν οἱ κάτοικοι τοῦ Σέ, τὸ Λεωνὴ κατὰ συγκοπήν :

— Τί νὰ τρέχει ! ἡ κυρία λα Βιλλωδαί ἔρχεται νὰ σὰς ἰδῇ !

Καὶ γράϊα γυνή, φέρουσα ἀκριβῶς τὸ Νορμανδικὸν ἐνδυμα, ἐφάνη βαίνουσα ἀμέσως κατόπιν τῆς Λωνῆς.

— Εἶμαι ἐγὼ, ἀδελφὴ μου, εἶπεν ἔρχομαι νὰ σέ ἴδω.

— "Ω ! "Ω ! μου φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ τελετῆς !

Αἱ δύο κυρίαί ἡσπάσθησαν ἀλλήλας. Ἀλλ' ἡ στρυφνὴ κυρία Ὁμπερτίνου δὲν ἔλειψε νὰ ἐκτοξεύσῃ πειρακτικούς τινες ὑπαινιγμούς πρὸς τὴν ἐπισκέπτριαν.

"Υψωσε τοὺς βραχίονας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παρατηροῦσα αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ :

— "Α ! μὰ σὺ εἶσαι σὰν ἄστρον ὥραία, εἶσαι στολισμένη σὰ νύφη, καλὴ μου ! Ἐσὺ θὰ ἔκαμες τὸν κόσμον νὰ χάσκη εἰς τὸν δρόμον, καὶ αὐριοὶ θὰ γράφουν γιὰ σένα αἱ ἐφημερίδες ! ἀκούς ἐκεῖ ! ἔβγαλες φαίνεται τὰ καλὰ ρούχα, εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ μὴ τὰ κόψῃ ὁ σκόρος ! Καὶ ὅλα αὐτά...

— Ὁ Ἰωάννης ἠθέλησε νὰ 'ντυθῶ ἔτσι.

Ἡ ἀγαθὴ μήτηρ ἦτο 3 ἢ 4 ἔτη νεωτέρα τῆς θείας Ὁμπερτίνου. Ἐκφρασίς ἀπείρου ἀγαθότητος διεφαίνετο ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προσώπου της· ἦτο δὲ ὑψηλὴ καὶ εὐρωστος ὡς οἱ υἱοὶ αὐτῆς.

— "Α ! ὁ Γιάννης τὸ ἠθέλησεν ; εἶπεν ἡ θεία.

— Ναί, πρόκειται περὶ τῆς ἀσθενοῦς σου.

Ἡ γράϊα διηυθύνθη ἀφελῶς πρὸς τὴν κλίνην τῆς κρεοῦ, ἣτις εἶχεν ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἔλαβεν ἡπίως τὴν χεῖρά της.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY